

Eix Governança, comunicació i participació

Membre referent Comissió Dinamitzadora: **Serafi Gàzquez**

Personal de suport Ajuntament: **David Gómez i Jordina Papasseit**

Data

Dilluns, 12 de maig de 2014

Lloc

Sala 5. Vapor Universitari

Assistents

Un total de 11 persones van integrar el diàleg de l'eix

Resum - Acta

Introducció

Es comença explicant com va anar la reunió anterior per tal de contextualitzar el debat ja que no tots els assistents eren presents en l'anterior trobada. Es visualitza un mural digital amb les preguntes fonamentals sorgides de la última sessió que han de permetre avançar en les idees i reflexions i projectes Àgora.

Un dels punts de partida d'aquest eix és que una millor comunicació ens fa més transparents i ens fa connectar millor amb els ciutadans.

Desenvolupament de la sessió

Un dels assistents vol fer una puntualització de l'acta de la sessió anterior. Creu que s'utilitza un llenguatge políticament correcte que genera confusió sobre els temes que es tracten. Posa com a exemple que el concepte 'fidelitzar' el ciutadà pot amagar una forma de 'manipular'. En la mateixa línia l'assistent defensa que 'hem d'establir un sistema on els ciutadans i les organitzacions polítiques es trobin però no es barregin'. Si més no, creu que cal diferenciar entre les organitzacions polítiques que volen influir i les que aspiren a governar.

Aquesta frase genera debat que segueix d'un exemple: Minyons de Terrassa podria ser un exemple d'innovació social per la seva transversalitat. Part del seu èxit rau en que és una organització amb persones de tots els barris i de totes les edats per tant 'no es tracta de desfer la colla'. Per tant, part dels assistents intueixen que no posar barreres entre ciutadans i organitzacions enriqueix. Precisament el que es podria evitar és etiquetar a la gent i tractar-la en funció de la classificació assignada. 'Hem d'agafar l'exemple de Minyons i portar-lo a la política'. En aquest sentit es diu que hem de començar a superar un cert prejudici que planeja sobre tenir o no tenir incidència o interessos sobre la participació, de separar entre bons i dolents. En aquest sentit, es pregunten si té diferències participar des d'una entitat, associacions de veïns o des d'un partit polític o els rols són similars. Així doncs, s'observa que la implicació en els temes de ciutat pot venir en múltiples formes.

El llenguatge està molt present durant tot el debat. Es creu que s'han de diversificar els espais per anar a trobar aquells que no participen. Els joves, per exemple, tenen els seus propis canals i diàlegs. El llenguatge s'hauria de modular per apropar-nos als col·lectius que no participen.

Es parla de que Terrassa té reglaments, com el de Participació ciutadana, que generen el model institucional per la participació de la gent. Fins i tot, entre els assistents es pregunten si la ciutadania coneix realment aquests canals, per exemple què fan els Consells de Districte o qui són els interlocutors. Segurament, falta trobar els mecanismes perquè hi hagi l'interès per utilitzar-los i potenciar-los. La participació és en bona part qüestió de comunicació. Hem de passar de la participació com un model d'informació a la comunicació. Avui en dia tot això es complementa i es potencia gràcies a les noves tecnologies. No obstant això, s'és conscient que molt sovint, una pregunta, suggeriment o proposta es demora molt en el temps o no arriba per part de l'Administració.

Una pregunta fonamental que ja va sorgir en l'altre sessió i que es repeteix és saber: per a què volem que la gent participi? Hem de saber perquè participem. 'Hem d'afegir substància a la participació'. S'entreu que no ens hem preguntat perquè volem que la gent participi i això és fonamental.

També es posa de manifest que hi pot haver gent que participa des de les creences i l'interès personal i si no es fa el que es proposa i es desitja, aquesta persona, perd l'interès en tot tipus de participació. La participació en una definició més actual no és només està relacionada amb parlar sinó també en el poder incidir i actuar.

La política està desprestigiada. Hi ha una diferència fonamental respecte altres disciplines més especialitzades i tècniques: En política tothom ha de poder participar, no cal preparació tècnica i no és només un terreny per polítics. El ministre de sanitat, per exemple, ha de ser metge o ha de ser un bon gestor? La majoria dels assistents creuen que un polític ha de ser fonamentalment un bon gestor, a més a més d'envoltar-se dels experts que en sàpiguen. Tot i així s'observa que ha de mantenir la seva 'essència' de ciutadà que l'ha portat a desenvolupar responsabilitats públiques.

El paper del ciutadà també està en qüestió. La societat està canviant perquè la gent vol participar i exercir el seu paper. El ciutadà exigeix a la societat i al polític el canvi.

L'empoderament de les persones i (coresponsabilitat) és necessari i convenient. L'administració alhora té l'oportunitat d'expressar-se millor, oferir informació vàlida i fer una transparència responsable. 'la societat vol participació perquè no siguin 4 il·luminats que s'imposin`

Tornant al debat sobre la participació dels que habitualment no participen existeix un nou punt de vista, es creu que 'no els hem de cridar perquè vinguin a participar sinó que hem d'estar atents al que fa la gent i deixar-los fer' i deixar-los participar des d'on són. Això també és participació. Així mateix, cal reforçar i apoderar a la gent que ja està fent coses.

La crisi ha comportat una sacsejada a la societat. La gent torna a tenir ganes de preguntar-se, crear, qüestionar, etc.

Entre tots i totes els assistents són conscients que hi ha col·lectius que és difícil que participin i resten invisibles, per exemple les dones immigrants marroquines. Una possible via és abordar aquesta qüestió des del punt de vista sectorial i de mediació perquè puguin prendre les seves pròpies decisions. Aquesta conversa porta a adonar-se'n que hauríem de saber què esperem o què li demanem a l'administració i què li toca al model de ciutat. No podem titllar a l'administració de paternalista i alhora demanar-li que ho resolgui tot. Hi ha d'haver mecanismes de coresponsabilitat. La coresponsabilitat implica: proximitat, transparència, participació i valors paral·lelament es genera una estructura i es fa una justificació de l'actuació administrativa.

Hi ha d'haver elements centrals com 'gènere', 'participació', etc que s'han de transversalitzar a segurament a tota la organització municipal. No hem de crear un servei específic per a cada un d'ells sinó que aquests 'valors' han d'impregnar tota l'administració. Hem de descobrir quins són els valors (principis) que volem i transversalitzar-los a tots els serveis, organitzacions, entitats, etc.

Malgrat que això seria el desitjat, un dels presents assegura que l'administració no està pensada per treballar en valors sinó que ho fa en procediments.

Tothom està d'acord que treballar amb valors és fonamental. D'aquesta manera, 'primer s'ha de buscar la transversalitat i el treball per valors' i també involucrar a més i més persones perquè participin. En aquest sentit, l'Eix de Creixement Col·lectiu, Ètica i Valors ho està abordant per expandir-ho pels altres eixos.

La sessió acaba amb una reflexió de futur sobre els Ajuntaments. En ser l'administració més propera al ciutadà, arran de la crisi estan assumint i assumiran un protagonisme creixent per gestionar l'entorn més directe i les situacions més dramàtiques i la LARSAL és inversa a aquesta realitat actual.